

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.347 van 6 november 2002
in de zaak A.104.889 /VII-23.776.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat V. LURQUIN,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazakse nationaliteit, op 21 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEMEYERE, die, loco advocaat V. LURQUIN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 11 december 2000 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 4 januari 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 april 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene, Kazachs staatsburger van Kazachse origine, verliet zijn land op 5 december 2000. Op 11 december 2000 kwam hij in België aan waar hij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort.

Volgens zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 december 2000 verliet hij zijn land omdat hij er omwille van etnische en religieuze motieven, problemen kende met de etnische Kazachse bevolking. Op 18 augustus 1998 trouwde hij met een etnisch Koreaanse. Hij kreeg vooral problemen omdat zij van een ander geloof was. De familieleden van zijn ex-vrouw waren zeer boos. Zijn ex-vrouw zou familie geweest zijn van de procureur van de stad Karaganda. Na zijn huwelijk kregen zijn vrouw en stiefzoon dreigtelefoons en vernederingen en werd betrokkene verweten dat hij met een Koreaanse Christen getrouwd was. In de herfst van 1999 werd betrokkene's auto vernield. Ze deden hiervan aangifte maar kregen nooit een antwoord van de politie. Op 8 maart 2000 probeerde men betrokkene's huis in brand te steken. Ze deden aangifte bij de politie maar kregen nooit een antwoord. Betrokkene's stiefzoon kende problemen op zijn instituut maar vertelde niet welke problemen. Op 2 november 2000 werd de winkel van betrokkene en zijn echtgenote vernield. Ze legden om de beurt een verklaring af en terwijl het betrokkene's beurt was ontmoette zijn vrouw een zekere Jura die een reis naar het buitenland kon regelen. Op 5 december 2000 verliet betrokkene dan in het gezelschap van zijn echtgenote K. T. (o.v. 5.046.432) en zijn stiefzoon N. K. (o.v. 5.047.645) Kazachstan richting België.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij vluchtte als het gevolg van etnische en vooral religieuze problemen (DVZ, vraag 41 en 42). Met betrekking tot de etnische problemen die betrokkene gehad zou hebben omwille van de Koreaanse origine van zijn echtgenote (DVZ, vraag 41 en 42) dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde vervolging door de etnisch Kazachse bevolking niet overeenstemt met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000; 13 november - 19 december 2000; 6 januari - 23 januari 2001 en Informatie Kazachstan Cedoca februari 2001; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000; Le Soir, 20 december 2000; De Standaard-Online, 3 februari 2001) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige systematische vervolging van de Koreaanse bevolkingsgroep. Er moet aldus worden vastgesteld dat betrokkene bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd.

Uit voormelde informatie blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Koreaanse afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging niet op bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen. Betrokkene heeft zich echter enkel tot de politie gewend en heeft nagelaten de hogere Kazachse autoriteiten om bescherming te vragen. Ook wat het religieuze karakter van betrokkenes problemen betreft (DVZ, vraag 41 en 42) dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000; 13 november - 19 december 2000; 6 januari - 23 januari 2001 en Informatie Kazachstan Cedoca) waaruit blijkt dat er op dit ogenblik geen sprake is van religieuze onverdraagzaamheid tussen de verschillende gemeenschappen onderling. Ook hier dient aldus te worden vastgesteld dat betrokkene bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat er een zware ongerijmdheid is tussen de verklaringen van betrokkene en die van zijn echtgenote tijdens hun verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde betrokkene dat zijn ex-vrouw familie was van de procureur van de stad Karaganda (DVZ man, vraag 42). Betrokkenes echtgenote maakte van deze familieband nergens melding (DVZ vrouw, vraag 42) hetgeen gezien het belang ervan toch wel zeer merkwaardig is. Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan het bestaan van deze vermeende familieband. Ook zijn er zware tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen de verklaringen van betrokkene en die van zijn stiefzoon N. tijdens hun verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo verklaarde betrokkenes zoon N. voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij verschillende keren werd afgeranseld door de familieleden van zijn stiefvaders ex-vrouw en dat hij op 1 oktober 2000 zo hard geslagen werd dat hij één maand bedlegerig was (DVZ stiefzoon, vraag 42). Betrokkene vermeldt over deze feiten niets tijdens zijn verhoor (DVZ vader, vraag 42). Het is zeer merkwaardig dat betrokkene van de regelmatige afranselingen en de maand bedrust die zijn stiefzoon nodig had na de laatste afranseling, helemaal niet op de hoogte zou zijn geweest. Bovendien verklaarde hij tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn stiefzoon heel gesloten was en niets vertelde over zijn problemen (DVZ vader, vraag 42) terwijl zijn stiefzoon tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in november 2000 zijn ouders vertelde dat hij zijn studies opgaf omdat hij op school vernederd werd en dat hij het land wilde verlaten of anders zelfmoord zou plegen (DVZ stiefzoon, vraag 42). Deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat nergens uit betrokkenes asielrelaas blijkt dat hij persoonlijk geïsoleerd werd omwille van één van de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. Hij had problemen met zijn ex-vrouw en haar familie als gevolg van zijn nieuwe huwelijk. Deze door betrokkene ingeroepen problemen zijn van private aard zonder dat ze enige etnische, religieuze of politieke connotatie hebben. Bijgevolg vallen ze buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielpprocedure neergelegde documenten (identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, attest kraanman, geschiktheidsattest voor militaire dienst, afschrift voor uitreiking van rijbewijs, rijbewijs, afschrift bankrekening, studentenboekje zoon, attest voor rijbewijs zoon) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet aangezien ze enkel betrokkenes identiteit bewijzen waaraan niet wordt getwijfeld.

Aangezien uit de verklaringen van betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat zijn aanvraag kennelijk ongegrond is en dat zijn asielmotieven eveneens strijdig zijn met de op het Commissariaat-generaal voorhanden zijnde informatie, acht de Commissaris-generaal het niet nodig om betrokkene op te roepen voor een interview in dringend beroep. Ook in het kader van betrokkenes echtgenote T. K. (o.v. 5.046.432) en zijn stiefzoon N. K. (o.v. 5.047.645) werd een bevestigende beslissing genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigerings besluiten van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 4 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het artikel 1 A, 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, evenals een schending van de rechten van verdediging, machtsoverschrijding en schending van het algemeen rechtsbeginsel van de objectiviteit en onpartijdigheid.

Overwegende dat de bestreden beslissing op manifeste wijze een gebrek aan motivering vertoont, in zoverre dat zij zich baseert op een rapport dat opgesteld is door een immigratie-ambtenaar van Binnenlandse Zaken in Kazachstan om de asielaanvraag van de eiser af te wijzen, reeds vanaf het stadium van de ontvankelijkheid en dit zonder de eiser de mogelijkheid te geven om zich te verdedigen omtrent de inhoud van dit rapport en de vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote en zijn stiefzoon ;

Dat de bestreden beslissing het asieldossier van de eiser niet op individuele wijze heeft behandeld, door zich enkel te baseren op eenzijdige informatie, uitgaande van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, die niet onpartijdig en objectief is in dergelijke rapporten;

Dat de bestreden beslissing zich bovendien slechts baseert op enkele delen van uitspraken gedaan door geciteerde personen in het rapport en met andere elementen in het rapport geen rekening houdt;

Dat het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oplegt om de beslissingen te motiveren, zowel in rechte als in feite;

Dat de doelstelling van de formele motivering, opgelegd door deze wetsbepaling, tot doel heeft om de betrokkene te laten begrijpen welke motieven hebben geleid tot de beslissing en dat deze doelstelling niet is bereikt in onderhavig geval, enerzijds, omdat de bestreden beslissing zich baseert op een rapport dat uitgaat van degene die

moet oordelen over de asielaanvraag van eiser en dus niet objectief, noch onpartijdig is en anderzijds, omdat het geciteerde rapport enkel is opgesteld om te pogen een antwoord te geven op de vraag of bepaalde etnische minderheidsgroepen in Kazachstan, in hoofdzaak de Russische minderheid, vervolgd worden door de overheid op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze;

1. Wat betreft de ingeroepen vrees voor vervolging omwille van religieuze motieven.

Dat het rapport het niet heeft over vervolgingen geïnspireerd door religieuze motieven, maar enkel over vervolgingen van etnische minderheidsgroepen, omwille van hun etnische oorsprong;

Dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren op basis van welk onderdeel van het rapport van de Immigratieambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse Zaken zij zich baseert om te kunnen besluiten dat er is vastgesteld dat de Koreaanse christelijke minderheid niet het voorwerp kunnen uitmaken van vervolgingen omwille van hun religieuze overtuiging;

Dat de bestreden beslissing een manifest gebrek aan motivering vertoont door na te laten te antwoorden op de ingeroepen vervolgingen door de eiser en zijn familie omwille van religieuze motieven;

Dat op basis van de door de bestreden beslissing aangehaalde informatiebronnen allerm minst kan afgeleid worden dat de verklaringen van de eiser bedrieglijk zouden zijn;

Dat de religieuze motieven ingeroepen door de eiser het hoofdbestanddeel zijn van de vrees voor vervolging die hij inroept, zodat de bestreden beslissing niet kan nalaten om daarop een objectieve repliek te geven en aan te stippen op basis van welke objectieve bevindingen men zich zou kunnen baseren om de vrees voor vervolgingen, zoals aangehaald door de eiser, als onbestaande en onmogelijk te bestempelen;

Dat de bestreden beslissing zich tevreden stelt met te stellen dat het aangehaalde rapport van de Immigratieambtenaar geen enkele melding maakt van dergelijke vervolging en dat blijkt dat de Koreaanse bevolkingsgroep niet op systematische wijze wordt vervolgd;

Dat er moet opgemerkt worden dat de doelstelling van het aangehaalde rapport niet was om te achterhalen of er sprake is van vervolgingen van religieuze minderheden, maar enkel of er sprake is van vervolgingen ten aanzien van etnische minderheden omwille van etnische redenen;

Dat het rapport het niet heeft over vervolgingen omwille van religieuze redenen en dus niet de bestreden beslissing op correcte wijze kan motiveren wat betreft de ingeroepen vervolgingen van de eiser omwille van religieuze redenen;

Dat de bestreden beslissing dus nalaat te motiveren waarom de ingeroepen vrees voor vervolging door de eiser omwille van religieuze redenen niet overeenstemt met bepaalde objectieve informatie, gezien de aangehaalde informatiebronnen het niet hebben over religieus geïnspireerde vervolgingen;

Dat de bestreden beslissing dus een manifest gebrek aan motivering vertoont, in strijd met de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van het grondgebied, evenals met het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;

2. Wat betreft de ingeroepen vrees voor vervolging omwille van etnische motieven en conformiteit met de algemene rechtsbeginselen van het verbod op machtoverschrijding, de rechten van verdediging, de objectiviteit en onpartijdigheid.

Dat de bestreden beslissing zich eveneens op de voornoemde informatiebronnen steunt om tot de conclusie te komen dat de verklaringen van de eiser bedrieglijk zijn wat betreft de ingeroepen vrees voor vervolging omwille van etnische motieven;

Dat het niet anders kan dan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing slechts gebruik maakt van delen uit dit rapport van de Immigratieambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse Zaken die zouden kunnen passen in een weigeringsbeslissing voor een kandidaat-vluchteling, terwijl er geen rekening wordt gehouden met andere uitspraken gedaan door geciteerde personen in dit rapport, die aantonen dat de veralgemeende vaststellingen moeten worden gerelativeerd;

Dat de Commissaris-generaal zowel in het stadium van de ontvankelijkheid als ten gronde moet rekening houden met alle elementen van een dossier en aldus ook met alle elementen vervat in informatiebronnen waarop hij zich baseert om een beslissing te nemen;

Dat bovendien het geciteerde rapport niet vrij is van tegenstrijdige informatie, wat toelaat om op zijn minst de stelling van de bestreden beslissing in twijfel te trekken volgens dewelke er helemaal geen sprake is van vervolging van de Russische bevolkingsgroep, wat de hoofdstelling is die het Immigratierapport wil bewijzen ;

Dat het rapport het heeft over de toestand van de etnische Russen in het algemeen, wat niet uitsluit dat er wel individuele gevallen van vervolging van etnische Russen kunnen bestaan omwille van hun etnische oorsprong, zoals trouwens het rapport zelf aangeeft (stuk 2, p. 2);

Dat namelijk Meneer Abdul GHOU, hoofd van het UNHCR liaison office in Almaty stelt:

"Er zijn dan ook volgens mij persoonlijk, en deze mening wordt door vele andere mensen gedeeld, geen redenen om aan Kazachen de vluchtelingenstatus toe te kennen. Natuurlijk zijn individuele gevallen van vervolging nooit uit te sluiten" (stuk 2, p. 2);

Dat Meneer GHOU, enerzijds de uiterst radicale stelling inneemt dat er geen reden is om aan Kazachen de vluchtelingenstatus toe te kennen, maar dan onmiddellijk vervolgt met toe te geven dat individuele gevallen van vervolging nooit zijn uit te sluiten, wat erop wijst dat hoe dan ook, iedere asielaanvraag moet blijven behandeld worden op individuele basis en dat er geval per geval moet nagegaan worden of er geen sprake is van een individueel geval van vervolging, dat op uitdrukkelijke wijze niet wordt uitgesloten;

Dat de bestreden beslissing dus een manifest gebrek aan motivering vertoont door de eiser niet een verhoor toe te staan in dringend beroep en niet te motiveren waarom men van oordeel is dat er in zijn geval geen sprake is van een vervolging omwille van etnische redenen, gezien dit niet wordt uitgesloten door het rapport waarop de bestreden beslissing zich baseert om te stellen dat er in het geheel geen sprake zou zijn van een vervolging van etnische minderheden, wat wordt tegengesproken door het rapport, dat individuele gevallen van vervolging niet uitsluit;

Dat de Raad van State al verschillende keren heeft geoordeeld dat de Commissaris-generaal zich niet kan beperken tot een stereotype, vage formulering als motivering en zich moet baseren op het geheel van de elementen van een dossier, niet enkel op de elementen van het dossier die lijken te pleiten voor een weigering van het toekennen van het statuut van vluchteling (stuk 3; R.v.St., 51.146, 16 januari 1995, geciteerd in BERNARD, F., "La procédure de reconnaissance de la qualité de réfugié a l'épreuve de la censure du Conseil d' Etat (Examen de jurisprudence 1994-1998), Deuxième Partie, R.D.E., 1999, n° 102, p. 114) ;

Dat de bestreden beslissing zich enkel baseert op een rapport dat niet objectief, noch onpartijdig is en bovendien enkel die elementen uit het rapport haalt die tegen de erkenning van de eiser pleiten, terwijl dit rapport ook elementen bevat die twijfels doen rijzen over het feit of er in het totaal geen sprake is van vervolging van de etnische minderheden en in casu de Koreaanse minderheid, zoals hierboven aangehaald;

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze en conform het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 is gemotiveerd door zich enkel te baseren op gedeeltelijke informatie uit het rapport, zonder de asielaanvraag van de eiser aan een individueel onderzoek te onderwerpen, wat een methode is die volledig wordt gerechtvaardigd door de inhoud van het rapport dat individuele vervolgingen niet uitsluit, zodat er moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing een manifeste motiveringsfout maakt door te stellen dat dit rapport vaststelt dat er in het geheel geen sprake is van vervolgingen van etnische minderheden, omdat dit door het rapport zelf wordt gerelativeerd;

Dat het rapport zelf stelt dat Kazachstan worstelt met een corrupte politie en de afwezigheid van een onafhankelijk rechtssysteem en ook Meneer Zhovtis Evgeny, directeur van het Kazakstan International Bureau for Human Rights and Rule of Law, stelt dat er natuurlijk altijd individuele gevallen zijn, maar daar hebben we het nu niet over ... (stuk 2, p. 3);

Dat er toch wel degelijk over individuele gevallen van vervolging moet gesproken worden, en dat deze dus wel degelijk bestaan, zodat de bestreden beslissing niet op voldoende wijze heeft gemotiveerd waarom ze van mening is dat er in het geval van eiser geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, want het rapport laat niet toe om deze conclusie te nemen in elk geval van Kazachse staatsburgers behorend tot een etnische minderheid die een asielaanvraag indienen;

Dat men na onderzoek van de aangehaalde informatiebronnen door de bestreden beslissing moet vaststellen dat individuele gevallen van vervolging niet worden uitgesloten en dat daarom iedere asielaanvraag op individuele wijze moet worden behandeld;

Dat aangehaalde informatiebronnen door de bestreden beslissing op manifeste wijze niet op correcte wijze motiveren waarom het niet nodig zou zijn om de eiser niet te horen in dringend beroep;

Dat, gelet op de vaststelling van de informatiebronnen dat individuele gevallen van vervolging niet uit te sluiten zijn, niet op geldige wijze kan besloten worden dat de verklaringen van de eiser bedrieglijk zijn en dat het een schending van de rechten van verdediging uitmaakt dat de Commissaris-generaal aan de eiser niet de mogelijkheid heeft gegeven om verhoord te worden in dringend beroep omtrent zijn individuele vrees voor vervolging;

Dat dit een schending uitmaakt van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980, gelet op het feit dat de doelstelling van de formele motiveringsvereiste niet werd bereikt, namelijk aan de betrokkene de redenen te laten begrijpen van de negatieve beslissing;

Dat men op zijn minst aan de eiser de mogelijkheid moest geven om in dringend beroep uit te leggen waarom hij wel ernstige redenen heeft om vervolgd te worden en wel een individueel geval van vervolging is omwille van de etnische oorsprong van zijn echtgenote en diens godsdienstige overtuiging en op zijn allerminst de bestreden beslissing op die manier had moeten motiveren opdat de eiser zou begrijpen waarom men oordeelde dat hij niet, als individueel geval, een gegronde reden heeft om vervolgingen te vrezen in de zin van de Conventie van Genève;

Dat de bestreden beslissing op manifest verkeerde wijze het geciteerde rapport interpreteert door er uit af te leiden dat er in het geheel geen sprake zou zijn van vervolgingen van mensen van Koreaanse oorsprong die tevens christen zijn in Kazachstan en dit dus een manifest gebrekkige motivering inhoudt van de bestreden beslissing;

Dat er bovendien kan getwijfeld worden aan de betrouwbaarheid en de accuraatheid van de gevoerde werkmethode om dit rapport op te stellen als men de verklaringen van Meneer Zhovtis Evgeny (directeur van het Kazakhstan International Bureau for Human Rights and Rule of Law) zoals weergegeven in het rapport van de Immigratieambtenaar vergelijkt met latere verklaringen die hij doet in een Kazakhse krant;

Dat volgens het rapport van de Immigratieambtenaar, Meneer Zhovtis Evgeny het volgende heeft verklaard:

"(...) Ik heb een heel aantal van de asielrelazen van etnische Russen die in Canada de status van vluchteling vroegen gelezen. Het waren complete leugens je moet niet vergeten dat de Russen de helft van de bevolking uitmaken. Indien er werkelijk vervolging zou zijn ten opzichte van deze groep zou dat een ongelooflijke heisa op politiek vlak veroorzaken. Er werken namelijk nog een heel aantal Russen in de administratie ondanks de "Kazaficatie" of positieve discriminatie van de etnische Kazakken. Een heel aantal Russen die zich hier zijn komen melden en kloegen over "slechte behandeling" door de Kazakken hebben de vermeende feiten nooit kunnen staven. Wel zijn er veel emoties. De Russen die het land reeds hebben verlaten behoorden tot de hoger opgeleiden. Diegene die achterbleven zijn vaak "gewone" mensen. 90 % van de Russisch sprekende gemeenschap heeft geen positief toekomstbeeld.

Immigratieambtenaar: Hoe staan de autoriteiten tegenover de inter-etnische verhoudingen?

Zhovtis: "Elk inter-etnisch conflict wordt vermeden en tot nog toe is dat gelukt; er zijn natuurlijk altijd individuele gevallen maar daar hebben we het nu niet over. De autoriteiten leveren echter wel geen inspanning om het gevoel van onbehagen dat onder de bevolking leeft te verhelpen. De inter-etnische verhoudingen waren in de periode 1991-1995 veel slechter dan op dit ogenblik. Tot 1995, bijvoorbeeld was het niet mogelijk om een coalitie te vormen. Nu vormen delicate discussies zoals die bijvoorbeeld over het statuut van het Kazachs en het Russisch meestal geen probleem meer."

Dat de verklaringen van dezelfde Meneer ZHOVTIS in een krantenartikel van een Kazachse krant de volgende zijn (vrije vertaling):

"De kandidaat-vluchtelingen van Kazachstan die zijn afgewezen en terug zullen komen, zullen hun leven terug van nul moeten beginnen. Zij zullen zich natuurlijk op de zwarte lijst bevinden wat betreft werk en hun maatschappelijke aanpassing. Dit zal worden gedaan op niveau van de staat. Het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft beweerd dat er geen vervolgingen zullen zijn, maar volgens mijn eigen mening, kan de Minister eender wat zeggen en een totaal ander ding doen in de praktijk.

Ik ben er praktisch zeker van dat de overheden die deportatie als voorwendsel zullen nemen om aan alle mensen van het land een lesje te leren. Er moet ook eens luidop gezegd worden dat het niet toevallig is dat de mensen verhaaltjes zouden vertellen en dat er zal moeten op gelet worden dat de agenten van het Nationale Veiligheids Comité (ex-KGB) aanwezig zullen zijn op het vliegveld om de kandidaat-vluchtelingen een goed onthaal te geven. (stuk 4)";

Dat de uiteenlopende verklaringen van Meneer ZHOVTIS in de ene bron en de andere, op zijn minst gezegd, verbazen;

Dat volgens het rapport van de Immigratieambtenaar, Meneer ZHOVTIS beweert dat er geen enkele reden zou zijn van vervolging van etnische minderheden, hoewel hij individuele gevallen van vervolging niet zijn uit te sluiten (verklaring die dan weer totaal genegeerd wordt door de bestreden beslissing) en later verklaart diezelfde Meneer ZHOVTIS dat het niet zonder reden is dat vele Kazachen zogezegd "verhaaltjes" gaan vertellen, daarmee duidelijk kritiek uitend op de regering;

Dat hieruit twee mogelijke conclusies voortvloeien, namelijk dat ofwel Meneer ZHOVTIS op lacunaire en verkeerde wijze werd geciteerd door de Immigratieambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, ofwel dat Meneer ZHOVTIS een totaal onbetrouwbare bron is om een objectief oordeel te geven over vervolgingen van etnische minderheden, waarbij men zich dan de vraag kan stellen hoe betrouwbaar de geciteerde Kazachse mensenrechtenorganisaties zijn, vermits Meneer ZHOVTIS directeur is van het Kazachstan International Bureau for Human Rights and Rule of Law;

Dat men op zijn allerminst kan zeggen dat door deze vaststellingen de objectiviteit, de onpartijdigheid en betrouwbaarheid van de aangehaalde informatie door de bestreden beslissing alweer eens kan in twijfel worden getrokken;

Dat diezelfde Meneer ZHOVTIS beweert dat de interetnische verhoudingen in de periode 1991- 1995 veel slechter waren dan op dit ogenblik en dat tot nu toe elk interetnisch conflict werd vermeden;

Dat die bewering als compleet onbetrouwbaar en vals overkomt, nu de Commissaris-generaal er ook op de hoogte van moet zijn dat de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen in 1998 nog in twee beslissingen tot erkenning van een Kazach van Russische origine toegeeft dat er misschien geen opzettelijke vervolgingscampagne is van de overheden ten aanzien van personen van Russische origine, maar dat het echter niet uitgesloten is dat de politiek van positieve discriminatie ten voordele van etnische Kazachen die wordt toegepast in bepaalde sectoren, zoals het onderwijs, vergezeld gaat met discriminerende maatregelen ten aanzien van de leden van andere gemeenschappen (stuk 5: C.P.R.R., 98-0623/F837 en C.P.R.R. 98~1393/F838, geciteerd in R.D.E., 1999, p. 105, p. 619);

Dat de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen verder gaat door vast te stellen dat de "militanten van verenigingen die streven naar de bescherming van de belangen van de Russische minderheden, het voorwerp hebben uitgemaakt van repressieve maatregelen" (stuk 5);

Dat deze rechtspraak ook in tegenspraak is met de beweringen van Meneer ZHOVTIS en de verklaringen van andere personen die worden aangehaald in het rapport;

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geacht wordt op de hoogte te zijn van deze rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie die Kazachen van Russische oorsprong heeft erkend als vluchteling, gebaseerd op objectieve informatie, namelijk een rapport van de Commission de l'immigration et du statut des réfugiés, Ottawa, Canada, getiteld " Kazachstan, événements politiques et situations des minorités", 1997 ;

Dat het rapport van de Immigratieambtenaar van Binnenlandse Zaken door te komen tot de conclusie dat er geen vervolging is van etnische minderheden, totaal in strijd is met de informatiebronnen van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, die de toestand daar zelfs als ernstig genoeg hebben beoordeeld om Kazachse asielzoekers van Russische oorsprong het statuut van vluchteling toe te kennen;

Dat om die reden de aangehaalde informatiebronnen door de bestreden beslissing op objectieve wijze kunnen beoordeeld worden als onbetrouwbaar, niet objectief, noch onpartijdig en niet in overeenstemming met andere betrouwbaardere informatiebronnen, zodat de bestreden beslissing zich niet kan baseren op dat rapport om, zonder de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 te schenden, te motiveren waarom het niet nodig is om de eiser te horen in dringend beroep en tot de conclusie te komen dat diens asielaanvraag bedrieglijk is;

Dat ten overvloede, om de onbetrouwbaarheid en subjectiviteit van het aangehaalde rapport van de Immigratieambtenaar te onderstrepen, er kan gewezen worden op een onderzoek gepubliceerd in de uitgave van augustus 2000 van het magazine "Kontinent" (Almaty): enkel 4,2% van de ondervraagde mensen meent dat er een interetnische harmonie bestaat in Kazachstan, terwijl 30,7 % daaraan twijfelden en 23,1 % bevestigden dat deze niet bestaat (stuk 6, Verslag van het Seminarie

Conferentie in het Parlement gevolgd door een Persconferentie over de mensenrechten in Kazachstan: een andere blik, p. 6);

Dat hetzelfde onderzoek eveneens aantoonde dat 66 % van de ondervraagde etnische Kazachen van oordeel is dat het Kazachs de enige officiële taal zou moeten worden van het land, terwijl 73,9 % van de niet-Kazachen menen dat er op zijn minst twee talen zouden moeten zijn (stuk 6, p. 6);

Dat het verslag tot de conclusie komt dat deze moedwillige politiek geleid door de overheid niet zal worden herzien, gelet op de publieke opinie en dat men er zich dus kan aan verwachten dat de interetnische relaties in Kazachstan er meer en meer zullen op achteruitgaan (stuk 6, p. 6);

Dat bovendien de bestreden beslissing zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding door zich te baseren op een rapport dat uitgaat van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, die de tegenpartij is in deze zaak en de rechter over het asiëldossier van de eiser, wat impliceert dat het aangehaalde rapport niet onpartijdig en subjectief is, alleszins in de conclusies die de bestreden beslissing eruit haalt;

Dat, gezien het rapport voorziet dat individuele gevallen van vervolging bestaan omwille van de etnische origine, moet elk dossier individueel bekeken worden en kan er niet beweerd worden dat vervolging omwille van etnische en religieuze redenen totaal uitgesloten is in Kazachstan, vermits dit zelfs wordt tegengesproken door het aangehaalde rapport zelf;

Dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de eiser niet aannemelijk maakt dat hij een individueel geval van vervolging omwille van etnische en religieuze redenen is, wat wordt mogelijk geacht door het geciteerde rapport;

Dat om die redenen de bestreden beslissing zich niet kon baseren op het geciteerde rapport zonder de hogervermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen te schenden;

Dat, rekening houdend daarmee, de motivering van de bestreden beslissing betreffende de vermeende contradicties tussen de verklaringen van de eiser, zijn echtgenote en zijn stiefzoon niet volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te rechtvaardigen als enig element, vermits zij niet de mogelijkheid hebben gehad om deze vermeende contradicties uit te leggen;

Dat deze vermeende contradicties van een dergelijk miniem belang zijn voor de beoordeling van de vrees voor vervolging, dat zij, op zichzelf niet vermogen om de asiëlaanvraag van de eiser reeds in het stadium van de ontvankelijkheid te verwerpen;

Dat het in alle geval een schending van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 uitmaakt, evenals van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, net als van de algemene rechtsbeginselen van de rechten van verdediging en verbod op machtsoverschrijding dat de eiser zich over deze elementen niet heeft kunnen verdedigen tijdens een verhoor in dringend beroep, gelet op de totaal verkeerde interpretatie van de aangehaalde informatiebronnen en het gebrek aan objectiviteit en onpartijdigheid ervan;

3. Wat betreft de vermeende contradicties aan de eiser verweten met de verklaringen van zijn echtgenote en zijn stiefzoon.

Overwegende dat de bestreden beslissing aan de eiser een zware ongerijmdheid verwijt met de verklaringen van zijn echtgenote tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat de eiser vermeldde dat zijn ex-echtgenote familie was van de procureur van de stad Karaganda, terwijl zijn echtgenote daar geen melding van maakte;

Dat er hier niet kan gesproken worden van een contradictie, omdat de eiser en zijn echtgenote geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd;

Dat het enkele feit dat de echtgenote van de eiser de familieband niet heeft vermeld enkel is veroorzaakt door het feit dat er haar niet is gevraagd naar de redenen waarom zij meent dat de politie hen geen bescherming wilden bieden en dat zij daarom, ook gelet op de getraumatiseerde toestand waarin zij zich bevond, van mening was dat dit niet moest worden vermeld;

Dat in ieder geval er rekening mee gehouden moet worden dat de eiser en zijn echtgenote op de dag van aankomst in België hun asiëlaanvraag hebben ingediend en tijdens hun verhoor nog erg getraumatiseerd waren, zodat het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, zeker gelet op het feit dat ze in dringend beroep geen kans hebben gehad om dit punt toe te lichten, wat helemaal geen contradictie uitmaakt, gezien de verklaringen van de eiser en zijn echtgenote en zijn stiefzoon op geen enkel punt tegenstrijdig zijn;

Dat gelet op de motivering van de bestreden beslissing wat betreft de aangehaalde informatiebronnen, aan de eiser en zijn familie zeker een verhoor in dringend beroep moest worden gegeven, om aan de echtgenote van de eiser de kans te geven om haar

relaas te doen en haar na een langer verloop van tijd gedurende hetwelk zij in België is kunnen bekomen, de kans te geven om uit te leggen waarom zij precies van mening is dat de overheden hen geen bescherming willen bieden, want dan zou zij zeker hebben geantwoord dat de familieband van de ex-echtgenote van de eiser met de procureur van de stad Karaganda er mee te maken had;

Dat deze vraag haar niet is gesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken en er door de bestreden beslissing in ieder geval geen enkele objectief te verifiëren contradictie tussen de verklaringen van de eiser, die van zijn echtgenote en zijn stiefzoon aanhaalt;

Dat er bovendien dient opgemerkt te worden dat aan de stiefzoon van de eiser expliciet de vraag is gesteld of hij klacht heeft ingediend en dat hij daarop de verklaring heeft gegeven waarom dit geen zin had, namelijk dat de ex-echtgenote van de eiser familie was van de procureur (zie verhoorverslag zoon, vraag n/ 42 dat aanstipt dat de ondervrager deze vraag uitdrukkelijk heeft gesteld, wat niet gebeurde bij de echtgenote van de eiser);

Dat verder de bestreden beslissing beweert dat er zware tegenstrijdigheden zouden zijn tussen de verklaringen van de eiser en die van zijn stiefzoon, omdat deze laatste verklaarde dat hij verschillende keren werd afgeranseld door de familieleden van de ex-vrouw van zijn stiefvader en dat hij op 1 oktober 2000 zo hard werd geslagen dat hij één maand bedlegerig was, terwijl de eiser daar niets van vermeldde in zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken;

Dat het door de bestreden beslissing als merkwaardig wordt bestempeld dat de eiser niet op de hoogte was van die regelmatige afranselingen en het feit dat zijn stiefzoon nood heeft gehad aan één maand rust in bed na de laatste afranseling;

Dat dit helemaal niet zo verwonderlijk is, gelet op de verklaringen van de eiser op de Dienst Vreemdelingenzaken:

“Onze zoon had ook veel problemen in zijn instituut. Hij weende dikwijls maar was echt gesloten en vertelde niet welke problemen hij precies had en ging alleen wonen.”(verhoorverslag eiser, vraag n/ 42);

Dat de echtgenote van de eiser op dit punt verklaarde:

“Mijn zoon had ook veel problemen, hij was zeer gesloten en wou niets zeggen. Hij herhaalde almaar dat hij het land wou verlaten. Hij had ook problemen op het Instituut. Er moest ook iets gebeurd zijn thuis, maar hij wou er me nooit iets over vertellen. Het was alsof hij altijd iets verborgen hield.” (verhoorverslag echtgenote van de eiser, vraag n/ 42);

Dat de stiefzoon van de eiser op dit punt verklaarde:

“Op 1 oktober 2000 kwamen een viertal mannen aan mijn deur. Ik deed de deur open en ik kreeg direct slagen. Ik was een maand bedlegerig. (nota van de ondervrager: was je alleen thuis? Antwoord: Ik woonde toen alleen thuis op een appartement)? Ik was er moreel slecht aan toe. In november 2000 heb ik mijn studies opgegeven omdat ik op school vernederd werd. Ik heb dat toen tegen mijn ouders gezegd dat ik daar weg wou want anders zou ik zelfmoord plegen.” (zie verhoorverslag van de stiefzoon van de eiser, vraag n/ 42);

Dat uit de verklaringen van de eiser, zijn echtgenote en zijn stiefzoon blijkt dat het totaal niet vreemd is dat de eiser en zijn echtgenote niet precies op de hoogte waren van de problemen van hun zoon, omdat ze beiden verklaarden dat hij erg gesloten was en de echtgenote van de eiser verklaarde trouwens, net als de eiser dat hun zoon problemen had op het instituut, maar dat hij er weigerde over te praten;

Dat het duidelijk blijkt uit de verhoorverslagen dat de eiser en zijn echtgenote zich bewust waren van het feit dat hun zoon problemen had en ook op het Instituut, maar dat ze niet wisten wat er precies gebeurde, omdat hun zoon er niet over sprak;

Dat het helemaal niet merkwaardig is dat de eiser en zijn echtgenote niet op de hoogte waren van de afranselingen en het feit dat hun zoon gedurende één maand bedlegerig was na de laatste afranseling, vermits hun zoon hen niet meer wou verontrusten, gelet op de problemen die zij al persoonlijk kenden met de familie van de ex-echtgenote van de eiser en bovendien heeft de stiefzoon van de eiser verklaard dat hij alleen woonde op een appartement toen hij de laatste keer was afgeranseld en gedurende één maand bedlegerig was;

Dat dit laatste element het mogelijk maakte voor de stiefzoon van de eiser om te verhullen dat hij ernstig was geslagen, gezien hij niet bij hen inwoonde en hij zijn best deed om hen niets te vertellen van wat er precies was gebeurd;

Dat de stiefzoon van de eiser echter wel uitdrukking heeft gegeven aan zijn verlangen om weg te gaan van het Instituut en om het land te verlaten, zoals hijzelf, de eiser en diens echtgenote verklaarden;

Dat het niet kan worden beschouwd als een contradictie tussen de verklaringen van de eiser, diens echtgenote en zijn stiefzoon, indien duidelijk blijkt uit de verklaringen

van de betrokkenen dat de stiefzoon verklaarde dat hij tegen zijn ouders zei dat hij weg wou uit het Instituut, maar dat hij op geen enkel moment verklaart dat hij alles en in detail heeft verteld over de afranselingen die hij heeft ondergaan;

Dat de eiser en zijn echtgenote beide hebben verklaard dat ze wisten dat hun zoon problemen had op het Instituut, maar dat hij gesloten was en dat zij dus niet weten wat er precies is gebeurd;

Dat deze verklaringen perfect plausibel en totaal niet tegenstrijdig zijn, wat tot de conclusie leidt dat de bestreden beslissing totaal niet motiveert waarom deze verklaringen die perfect met elkaar in overeenstemming zijn, als tegenstrijdig moeten worden beschouwd, gelet op het feit dat de stiefzoon van de eiser alleen woonde en nooit precies heeft verteld wat er is gebeurd;

Dat de bestreden beslissing daarom een manifest gebrek aan motivering vertoont, in strijd met de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, evenals met het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

2.2. Overwegende vooreerst dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft deze op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat op de Commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het verzoeker vrijstaat om voor de Raad van State aan te tonen dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt, niet deugdelijk zijn;

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, de beslissing zich uitspreekt, zowel over de mogelijke etnische problemen van verzoeker als over religieuze problemen; dat in de bestreden beslissing op basis van de vermelde informatiebronnen uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat er geen sprake is van religieuze onverdraagzaamheid tussen de verschillende gemeenschappen onderling en dat normaliter de bescherming van de overheid kan ingeroepen worden; dat het immigratierapport waarnaar wordt verwezen gewaagt van “een tolerant klimaat ten opzichte van andersgelovigen” (p. 2); dat in de beslissing eveneens andere bronnen worden vermeld die zulks bevestigen; dat verzoeker zich beperkt tot het loutere beweren van het tegendeel, zonder zelf ook maar één concreet gegeven aan te brengen waaruit, zoals hij beweert, wel religieuze moeilijkheden zouden blijken;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat waar verzoeker gevolgd kan worden in zijn stelling dat het niet bestaan van een systematische vervolging, geen individuele vervolging uitsluit, het citeren van informatiebronnen wel degelijk zijn nut heeft om aan de hand van de situationele context de ernst van het aangevoerde vluchtrelaas te beoordelen; dat, gelet op deze context, waarvan verzoeker niet aantoonde dat deze niet strookt met de werkelijkheid, het aan verzoeker is om zijn individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren; dat de door verzoeker geciteerde verklaringen van de heer Zhovtis “in een Kazachse krant” niet noodzakelijk tegenstrijdig zijn met de eerder gedane verklaring dat Christelijke Koreanen in Kazachstan niet te lijden zouden hebben van vervolgingen; dat de geciteerde rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen slechts

individuele gevallen betreft, en geen precedentenwaarde heeft die bindend is voor de Commissaris-generaal; dat het door verzoeker aangehaalde citaat van de heer Zhovtis enkel zijn persoonlijke speculaties weergeeft met betrekking tot het lot van teruggekeerde Kazakse vluchtelingen, wat iets anders is dan de asielmotieven waar verzoeker zich op steunt; dat de door verzoeker aangehaalde opiniepeiling uit het magazine “Kontinent” evenmin wijst op een vrees voor vervolging;

Overwegende dat, wat het derde onderdeel betreft, het feit dat verzoekers echtgenote niet heeft gemeld dat zijn ex-echtgenote familie is van de procureur van de stad Karaganda, de Commissaris-generaal dit als ongerijmdheid heeft aangemerkt, omdat het hier gaat om een essentieel kenmerk van het asielrelaas; dat van een dergelijk essentieel gegeven, de eigenlijke reden voor de “vervolging”, mag worden verwacht dat de asielzoeker dit vermeldt; dat de Commissaris-generaal in alle redelijkheid kon stellen dat het niet vermelden van dit gegeven wel bijzonder merkwaardig was; dat het feit dat verzoekers zoon een gesloten karakter heeft, op zich niet volstaat om te verklaren hoe iemand, zelfs indien deze alleen woont, een maand bedlegerigheid ten gevolge van slagen kan verzwijgen, temeer daar dit de concrete aanleiding was voor de vlucht; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes november tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.